

Posudek diplomové práce
IVY VÍTKOVÉ
ROMÁNY ELSY MORANTOVÉ,
Ústav románských studií FFUK

Ve své zdařilé diplomové práci se Iva Vítková věnovala románovému dílu Elsy Morantové. Ke kvalitě práce přispělo několik faktorů.

Především je dobře promyšlen postup výkladu a celkový rozvrh práce. Autorka začíná standardním přehledem života a díla a pak přistupuje k systematickým analýzám jednotlivých děl. Tyto analýzy jsou pečlivé, vyrovnané, neuspěchané a dobře doložené vhodně vybranými citáty.

Perspektiva analýz je jednotná: to, co Vítkovou nejvíce zajímá, jsou symbolické významy zápletek, psychologická kresba postav, role prostředí ve vyprávění. Důraz na charakter, jejichž příběhy Morantová tlumočí, je nesporně namístě: postavy jejích románů jsou složité, nejednoznačné, jejich psychologie je zpravidla hlubinně motivována podvědomými důvody a má autobiografický základ. Tomu všemu Vítková věnuje zaslouženou pozornost. Upozorňuje i na to, do jaké míry jsou příběhy Morantové komentářem k době, jakkoli na první pohled (s výjimkou románu *La Storia*) je v nich historické faktografie poskrovnu.

Stranou nezůstávají ani formální hlediska: diplomantka si všímá kompozice jednotlivých románových textů, funkce vypravěče, žánrových posunů i stylistických voleb.

Díky této dobře odvedené práci může Vítková v závěru podat řadu syntetických charakteristik návratných témat, jež vytvářejí podloží Morantové narativních konstrukcí. Zdůrazňuje především, jak klíčovou roli sehrává u Morantové téma dětství a s ním související téma rodiny, přičemž dodává, že jednotliví členové jí vylíčených rodin (dobrá matka, špatná matka, slabý otec) představují do značné míry typologické konstanty a vztahy mezi nimi (kardinální je vazba matka – syn) jsou modelovány značně jednotným (ovšem vždy problémovým) způsobem. Aktéři románů Morantové jsou zpravidla uzavřeni v samotě svých psychologických komplexů a jsou na ně plně soustředěni: jeví jistý narcismus, často jsou zachvacováni žárlivostí, jejich lásky jsou z tohoto důvodu vždy velmi „nesnadné“. Tyto

složité psýchy se nezřídka pohybují na hranici normality a abnormality, některé postavy se propadají do šílenství. Čisté jsou jen děti a zvířata. Tuto tematiku zpracovává Morantová multiperspektivně, neobyčejně komplexní narací.

To všechno je přehledně vyloženo, přesvědčivě doloženo a dobře naformulováno. Práce má mimo jiné ne zrovna běžnou stylistickou úroveň. Hodnotím ji jednoznačně známkou výborně.

Praha, 24. 8. 2014

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
vedoucí práce